

oli õrawõetud, ehk sahad förvi teisite seatud. Laitus ja fisa oleks muido kõhe selle uenduse pärast töös- nud. Uga nüüd tehti tööd kui ennegi, ja sedagi ei märkind, et asi teisite oli läinud. Mõle- mad uendused wanstri ratastega ja adrasahkadega jäiwad rahval teadmata. Tuisulased sõitsid filedad ja roopliku teed ümmarguse ratastega, kord tühjalt, kord koormaga, ega tunnud sest sedagi suuremat ränkust. Nenad kündsid ueste seatud adrasahkadega omad seemne-pöllud, kesad ja söödid; aga sedagi ei näinud, kuda siin liigjahk puudus, seal jälle teise förva oli käänatud, mis läbi mõlemad ühetasa mulla sees joostsid.

Kaks uendust läksid mehel lõbusamalt korda, fuida seda ete wōinud arwota; nüüd pidas ta nõuu, hukatud teel jälle tütileje laugemale minna. Nal- jakaš lugu oli Tuisulas föige terariüstadega. Nende wifikatid, sirbid, noad, sirived ja muud terariüstad olid fölik kahekordse teradega, mis teine teise peal seisnes nõnda olid seatud, et üks tera leikas, teine muido föriwas käis. Uendaja wōtis liigterad küllest ära, pani riistad jälle oma wana paika, ja waata imet! Tuisulased niitsid heina, leikasid rukid, raiusid puid, tegid ühe rauaga wifikatide, sirpidega, sirweste ja nugadega fölik endised tööd ja töremustasid pealegi terawama tööriüstade üle, mis — kui õbe- mad — hõlpsamalt läbikäisid; aga wāga arwast' pani üks tähele, et wifikatil ja sirbil liigtera küllest oli wōetud.

Weel naljakam lugu kui tööriüstuga oli Tuisu-

las rietega. Ehf ful, kuda ülemal juba nimetasin, nelj enam käsi ega jalgu ei olnud, kui meil se on: mõlemid liikmeid üks paar, siiski tehti kuubedele ifa neli warust ja püssidele neli reit. — Kaks pandi igakord selga ja jalga, teised kaks ripusid ilu pärast tühjalt. Nii oli wanast wōetud viis: kue kätsel ja pükki reiel pidi ifa oma kannupois uhkuse pärast föriwas ripuma. Üks wōeras mees, kes nende riideid tahtis oma selga panna, ei teadnud ial fuhu tuppe ta kät ehk jalga pidi pistma, woi mis tühjaks pidi jäätma. Sai tema aega mõõda tundma, kumb tarwilise ja kumb liig püksireis oli, siiski ei osland ta ial Tuisulase kombel astuda, waid liig püksireis käis igal sammul plifs! plaks! jalgade waasta. Njas tuul mõnekorra liigreie jalgade ete, siis fo- mistas mees ehk kukes pükki ilutüki pärast nina peale. Tuisulased käärivid liig püksireied enamist wōo alla ülesse, mislabi naad wāhem seda fam- mitsad tundsid. Naljakas ful! Kui iljemine neid liigreisi püsside küllest taheti mahaleigata, siis seisid Walgelased niisama föriwast' selle asja waasta, kui Tuisulased ise. Mõni wōeras oli eluaea liigreie fammitsas ennast waewanud, et weel wanal põliwel täielikult ilma plifsu ja plaksuta ei oskand astuda, ja siiski tõkus ta selle waasta, mis käigile kergituseks taheti teha. — Mis meesterahwa riidel üleliiga näitas, se puudus jälle naisterahwa riidel. Naiste ja tüdrukute seelikud tehti alt nii kitsad, et naad fušfil täieliku sammu ei wōinud astuda, waid otse kui fammitsas hanad käisid. Käistel, mütsidel ja